

παρειᾶς τῆς παιδίσκης, ἐνῶ ὁ ταγματάρχης περιέστρεφε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ οἱ μύστακες ἀνωρθοῦντο ὡς ψύκτραι. Ἐνόουν τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς μου, ἀλλὰ τὸ πραξικόπημα εἶχε γείνη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ, διὸ ἀνέμενον πλέον νὰ δεχθῶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς τόλμης μου. Ὁ ταγματάρχης, ἐν προφανεὶ ταραχῇ εὐρισκόμενος καὶ μὲ λακωνικὴν ὀλιγολογίαν εἶπε·

— Νὰ πῆς εἰς τὸν ἐπιλοχίαν νὰ σὲ βάλῃ ὀκταήμερον φυλάκισιν.

Κατῆλθον τὴν κλίμακα καὶ διηυθύνθην κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἐπιλοχίαν μου, εἰς ὃν ἀνεκοίνωσα τὴν διαταγὴν τοῦ ταγματάρχου, καὶ εἰσῆχθην ἐκ νέου εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ἀνεπόλουν τὴν σκηνὴν, καὶ ἐσυλλογιζόμην, ὅτι δὲν εἶνε εὐκολον νὰ χαρῇ τις μάτια γαλανὰ, τὰ ὅποια ἴσως ἐχαίρετο πρακτικώτερον ὅ ται ματάρχης, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγὼ ἐν τῇ φυλακῇ μόνον νὰ τὰ ἀναπολήσω ἡδυάμην.

* * *

Ἐπέρασαν αἱ ὀκτὼ ἡμέραι τῆς φυλακίσεώς μου, λίαν βραδέως. Πάλιν ἐθεώρησα τὸν ἐαυτόν μου εὐτυχῇ· τέσσαρες διὰ τὴν ἡμίονον Κλεοπάτρην, τὰς διπλασίας διὰ τὴν θαλαμηπόλον Οὐρανίαν· δυσανάλογος ὀλίγον ἡ ἐκτίμησις μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὑποκειμένων, ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν τοῦ ταγματάρχου, δὲν εἶχεν οὗτος δικαίωμα νὰ μὲ θέσῃ πλειότερον. Ὅτε ἔληξεν ἡ τιμωρία μου, ἡσθάνθην ἀνακουφίσιν ψυχικὴν καὶ βάρος σωματικόν. Εἵχομεν γυμνάσια, τὰ ὅποια μέχρι τῆς ἐποχῆς ἀπέφευγον λόγῳ ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας καὶ ἀντιγραφῆς τῆς διαταγῆς, ἀλλ' ἀπὸ τίνος μὲ εἶχεν ἀντικαταστήσει ἕτερος ἦττον ἐπικίνδυνος εἰς ἐπιθέσεις κατὰ τῆς θαλαμηπόλου τοῦ ταγματάρχου. Ἡδὴ ὅμως, ἔπρεπε νὰ ἐπιτελέσω τὸν ἐξάωρον στρατιωτικὸν περίπατον μέχρι το Σταυροῦ, φέρων ὡς πρόσθετον μικρὸν βάρος ἐξ εἰκοσιν ὀκάδων περίπου. Δύναμαι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι οὐδέποτε μὲ ἐνθουσίασαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ περίπατοι, πιστεύω δὲ, ὅτι καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον ἐκ τῶν πεπρακισμῶν τοῦ συντάγματός μου ὁπλιτῶν, ἐκτὸς τῶν βαδίζόντων μὲ τὰ τέσσαρα... παρέσχον ποτὲ εὐχαρίστησιν. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὀλίγον ἐνδιέφερε τὸν συνταγματάρχην μας ἡ ἰδιαιτέρα μας ἐπιθυμία, ἐβδίδζομεν κεκυφότες πάντες, παρ' ὅλας τὰς παρακινήσεις τοῦ ταγματάρχου μας ζητοῦντες νὰ ἐχωμεν προτεταμένα τὰ στήθη καὶ ὑψηλὰ τὰ μέτωπα, ὡς ἤρμοζε, καθὼς ἔλεγεν εἰς ἄνδρας μέλλοντας νὰ βαδίζουσιν εἰς τὸν Σταυρόν, ὅπου κυριολεκτικῶς αὐτοὺς ἐβγαλζαν τὸν σταυρόν».

Ἐβδόξασμεν τέλος εἰς τὸν Σταυρόν. Ὁ Ἀντισυνταγματάρχης μας μᾶς παρέταξε εἰς ἑν τετράγωνον. Μὲ λίαν κίνησιν, ὅλοι ἐφώνησαν: Φέρτεεε ἄρμμμ, — πολὺ ὠραῖα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηκολούθησε δίδων προτάγματα.

Ὅτε ἐτελειώσεν, ἐθεώρησε καλὸν νὰ μᾶς εἴπῃ, ὅτι θὰ εἴπῃ τοῦ συνταγματάρχου μας, πῶς ἐπήγαμεν καλὰ εἰς τὰ γυμνάσια· τότε πλέον ἦτο ποῦ κατέλαβεν ὅλους συγκίνησις· δὲν ἐπληροφορήθησαν πῶς θὰ τὸ ἐμάνθανεν ὁ κ. Συνταγματάρχης, ὑπὸ τοὺς μύ-

στακας τῶν στρατιωτῶν τὰ χεῖλη ἐμειδίωσαν εἰς αὐτὰς τὰς φιλοφροσύνας τοῦ ἀντισυνταγματάρχη. Ἐν τούτοις, ἡμεῖς καθυδροὶ εἰς τὸν δρόμον, ἐμοζόμεθα ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ ἀνέμου καὶ τὴν ἐπομῇ ἡμέραν, εἰσηρχόμεθα εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον περὶ τοὺς τριάκοντα, κατενθουσιασμένοι διότι Συνταγματάρχης εὐχαριστήθη διὰ τὴν ἐπιτύ των γυμνασίων, ἥτις ἐστοίχισε τὴν ὑγείαν τριάκοντα ἀνδρῶν.

ΕΡΩΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Eugène Chavette).

Πάντοτε ἤμην φίλος τῆς ἀκριθείας καὶ ἀμφιλω ἂν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἀριθέστερος ἐμοῦ· εἰ γραφεῖόν μου μάλιστα ἤμην τὸ καύχημα τῶν ὑλήλων καὶ πρότυπον ἀκριθείας. Καὶ ἐν τούτοις, ἀνακράζω· εἴ ἀκριθεὶς εἶνε ἀποτρόπαιον ἐλάττωμα.

Μάλιστα, κύριε, ἡ κυρία μ. υ, ἐγὼ ὅστις ἐπὶ κληρον εἰκοσαετίαν ἐχρησίμευον κατὰ τὴν διάθεσιν μου εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅπως κανονίζωσι τὰ ὦρα γιὰ τῶν ἐπὶ τῇ θῆξ μου, ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ὅτι «ἡ ἀκριθεὶς εἶνε ἀποτρόπαιον ἐλάττωμα!» τυχῶς ἀπηλλάχην τῶρα τοῦ κακοῦ τούτου, διότι αὐτὴν ὀφείλω ἐν τῶν φρικωδέστερων συμβεβηκότων ζωῆς μου.

Ἀκούσατε καὶ κρίνατε:

Ἐπὶ ἐπτὰ κατὰ σειρὰν ἔτη ἐλάμβανον τὸ γευμά μου ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ· εἰς τὰς ἐνὸς καὶ πέντε ἡνοίγον τὴν θύραν, εἰς τὰς δώδεκα πέντε ἀνεχώρουν.

Ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου ἦτο γυνή, ἀδύνατο νὰ εὖρω ἐκφράσεις καταλλήλους πρὸς περιγραφὴν θελημάτων της! Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ γνωρίζετε, μοὶ ἐδέσμευσε τὴν καρδίαν ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον ἐκείνη. Τῇ προέδιδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸν ἔρωτά μου τὸν ἐμάντευσεν ἐκείνη; ἀγνοῶ· ἐκάμνομεν ὅμως ἐρῆς ἐξ ἀποστάσεως, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀνταλλάσσω ἐπὶ ἐπτὰ ὅλα ἔτη... διότι τόσον ἀκριβῶς χρὴ ἐχρειάσθην διὰ νὰ πλησιάσω εἰς τὸ λογιστήριόν καὶ τῇ ὁμιλήσω χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέτω.

Ναί, ἐπτὰ ἔτη· διὰ νὰ προχωρήσω ἀπὸ τῆς ἐβδόμενης τραπέζης εἰς τὴν πρῶτον εἶχον καθῆσθαι, μὲ τῆς πρῶτης, ἥτις ἔκειτο παραπλεύρως τοῦ λογιστορίου! Ἐν συντόμῳ, τόσον ἤμην ἀκριβής, ὥστε εἰς χόμην καθ' ἐκάστην ἐβδομοῦ, ὕστερον ἀπὸ ἐξ ἑκατοσίων πελάτας, ἐπίσης ἀκριβεῖς. Δὲν φαντάζεσθε ὑπερανθρώπους μου προσπαθείας ὅπως ἀπαλλοτῶν ἐξ τούτων οἱ ὅποιοι, κατέχοντες τὰς ἐξ τραπέζης, μὲ ἐκράτουν τόσον μακρὰν τοῦ ἀγγέλου μου.

Ἀπὸ τὸν κάτοχον τῆς τραπέζης ἀριθ. 6 ταχ. ἀπηλλάχην· ἤρχισα νὰ κόπτω φελλόν; ἐκεῖνος δὲ πρᾶξόμενος εἰς τὰ νεῦρά του, κατέλιπε τὴν τράπεζαν ἐγὼ κατέλαβον εὐθὺς.

Μετὰ παρέλευσιν ἐξ μηνῶν, τυχαῖον συμβάν

λαξε τοῦ ἀριθ. 5, ὅστις ἦτο δεισιδαίμων. Ὁ ὑπὲρ ἀπροσεξίας ἐθραυσε κύπελλον πλήρες καφῆ τῆς τραπέζης, εὐθὺς δὲ ὁ ἐνοικιαστὴς ἐγκατέλιπτόν τὴν περιδεδῆ. Κατέστη εὐθὺς ἰδική μου.

Χέως ἀπηλλάχην καὶ ἀπὸ τοῦ Νο 4. Ὁ κάτοχός τοῦ ἐσυνείθισε μετὰ τὸ πρόγευμα ν' ἀποκοιμᾶται τῆς θέσεώς του. ἤρχισα ἀπὸ τοῦ καθίσματος νὰ κάμνω διαφόρους κρότους οὓς ὁ κοιμώμενός μου δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ, ἤμειλεν αἰθουσαν ὅπως διδίδται ἀνενόχλητος εἰς τὰς ἐξείς του.

ἀριθ. 3 διήρκεσε μίαν μόνον ἡμέραν ἡ θεία τοῦ μου, ὃν ἤλειβον διὰ χαβιαρίου καὶ βουτύρου, ὡς ἀρεστον ἐντύπωσιν προὔξενεν εἰς τὸν περὶ τοῦ ἀριθ. 3, ὥστε οὗτος ἔσπευσε ν' ἀλλάξῃ

ἀριθ. 2! ὦ! Ὁ ἀριθ. 2! Ἀκόμη τρέμω ὅταν τὸ οὔμαι! Τέσσαρες ὅλα ἔτη ἐκοπίασα διὰ νὰ τὸ κατέβω! Ἄνευ τῶν ἐνηχρυντικῶν βλεμμάτων τοῦ ἄλλου μου, ἄτινα καθ' ἐκάστην μὲ παρώτρυναν νὰ ἐνῶ, θὰ ἔχοναν ἐξ ἀπαντος τὴν ὑπομονήν μου ὡς ἀριθ. 2.

ἀλλὰ θὰ εἴπῃτε βεβαίως, διατὶ νὰ μὴ μεταβιβάσω τὸ ξενοδοχεῖον δύο ὥρας ἐνωρίτερον, ὅτε ἡ τράπεζα θὰ ἦτο κενή; ἢ μᾶλλον νὰ μὴ μεταβιβάσω ἐκεῖ τῶν στιγμῶν καθ' ἃς τὸ ξενοδοχεῖον ἔμενεν ἀνοιχτό, ὅτε θὰ ἤδυνάμην νὰ συνδιαλέγωμαι ἐλευθερώως τῆς ὥρας μου; Ἄ! ἰδοὺ! ἀκριβῶς διότι εἰς τὴν ἀνοησίαν νὰ ἦμαι τύπος ἀκριβείας. Τόσον νικῶς ἔζων, ὥστε δὲν μὲ ἤκουες νὰ λέγω «σὺ» εἰς γυναῖκα ἄλλην στιγμὴν ἢ τὴν δευτέραν κυριακάστου μηνὸς εἰς τὰς τέσσαρας καὶ τέταρτον. Πανέρχομαι εἰς τὸν Ἀριθ. 2.

φελλός, τὸ χαβιάριον, οἱ κρότοι, τὰ πάντα δι' ἐν ἀπέθῃσαν ἀνωφελῇ, διότι ἦτο κωφός, ἔστεν τὸ πρὸς τὸ μέρος μου ἐστραμμένον ὀφθαλμοῦ καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο ὡς ὁ ἄλλος πελάτης. Ἐσκέλει λοιπὸν νὰ τὸν νικήσω δι' ἄλλου μέσου, καὶ, ἐπὶ ἄκρας τῆς τραπέζης του, ἐκ τοῦ μέρους τοῦ τυφλοῦ ὀφθαλμοῦ του, ἔθετον πινακία, κύπελλα, φιάλας ὅποια ἐκεῖνος ὤθει εὐθὺς διὰ τοῦ ἀγκῶνος τοῦ γῆς. Καθ' ἐκάστην λοιπὸν μεσημβρίαν ἐσχηματίζετο μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ ἐκείνου σωρὸς συντριμμάτων, καὶ ἐπλήρωνε χωρὶς ποσῶς ν' ἀπορῇ διὰ τὴν ἀπρόκην του. Ὁ δὲ ὑπὸν ἑταίρος ἐπαφελεῖτο τῆς εὐκαιρίας παραθέτων σκευὴ ἐραγγισμένα, ἄτινα ὁ δυστυχεὺς ἐπλήρωνε διὰ κινουργῆ.

Ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν ὁ Ἀριθ. 2 εἶχεν ἐξαντλήσει αὐτοῦ τοὺς πόρους πρὸς πληρωμὴν τῶν ζημιῶν. Τὸν δυστυχῆ! σήμερον τὸν οἰκτεῖρω διότι ἐμαρτύρησεν ὅτι ἐπέμενεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἐξ ἑαυτοῦ ἔρωτος, ὃν καὶ αὐτὸς ἔτρεφε πρὸς τὴν ζήλον. Ἐπὶ τέλους, ἐγώ, μετὰ τὴν τετραετίαν, μὴ ἔχων ἄλλο τι μέσον, ἐσχεπτόμην νὰ στείλω εἰς ἀστυνομὴν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ἐναντίον του, πρὸς καλὴν μου τύχην τὸν συνέτριψαν οἱ τροχοὶ ἐξείας τρεχούσης ἀπὸ ρυτῆρος.

Ἐκ τῆς νέας μου θέσεως, τοῦ Ἀριθ. 2, ἂν δὲν ἦμην λῶς πλησίον ἐκείνης, ἀνέπνεον ὁμοῦς τὴν γλυκεῖαν ἡν τῆς σακχαρώς, ἣν ὁ ἀγγελὸς μου ἔθετεν ἐντὸς

τῶν πινακίων, καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ ἀνθονέρου, δι' αὐτὴν ἐπλήρου μικρὰς φιάλας.

Ἐν ἀκόμῃ πρόσκομμα ἔμενε μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης, ὁ Ἀριθ. 1, ἀπεφάσισα δὲ ν' ἀντρεψῶ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐμπόδιον.

Τῷ ἐκίνησα λοιπὸν τὸν πόλεμον ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας.

Ὁ κάτοχος τοῦ Ἀριθ. 1 ἦτο φοβερός ἄνθρωπος! Ἀρχαῖος λοχαγὸς τῆς χωροφυλακῆς, δυνατὸς ὡς θηρίον, μὲ μακρὰν γενναιότητα καὶ μύστακα χονδρὸν, πρὸ πάντων δὲ ἐρωτότροπος καὶ μονότονος· διότι στρέφων τοὺς χονδρούς του ὀφθαλμούς πρὸς τὴν λατρευτὴν τῆς καρδίας μου, τῇ ἐπανελάμβανεν «Ὁμοιάζω τὸν κισσόν· ὅπου κάθημαι, προσκολλῶμαι μέχρι θανάτου».

Αἱ λέξεις τοῦ αὐτοῦ ἐννοεῖται ὅτι δὲν μοὶ ἤρεσαν καθόλου, διότι ἐκ τῆς λαμπρᾶς ὑγείας, ἣν οὗτος ἐχαιρε προσέβλεπον ὅτι πολὺ θὰ ἤργουν νὰ καταλάβω τὴν θέσιν του.

Ἐπεχείρησα νὰ τὸν ἐξευμενίσω δι' ἀστείων διηγήσεων καὶ λογοπαιγνίων, ἀλλ' ἐκεῖνος, στρίβων τὸν μύστακά του, μοὶ διέκοψε τὴν ὁμιλίαν διὰ τῆς μεταλλικῆς του φωνῆς ἀχάριν τῶν λογοπαιγνίων, εἰς ἃ ἔχανε τὴν ὥραν του, ὁ Γρουσὺ, ἐφθασε κατόπιν ἐορτῆς. Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ παρατήρησις τοῦ ἐξέπληξε πολὺ.

Ἄ! σὰς βεβαίως ὅτι ἂν δὲν ἐφοβούμην τὰς συνεπειάς, θὰ ἐφόνευον εὐχαρίστως αὐτὸν τὸν ἀπαίσιον λοχαγόν. Ἐπὶ τέλους, ὁ θεὸς μὲ ἐλυπήθη, ὁ ἀντίπαλος μου ἐπαυσε ἀπὸ τίνος ἡμέρας νὰ φαίνεται ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, προσβληθεὶς ὑπὸ δυσεντερίας.

Ἐπὶ τέλους ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν ὑπὸ ἀριθ. 1 τράπεζαν!

Ἦμην πλησίον τῆς!—Ἐθαύμαζον τὸ πλήρες χαρίτων σῶμά της, τὸ ἐξέχον τοῦ λογιστηρίου, τὴν μαύρην τῆς κόμην, τὰ λεπτὰ τῆς χεῖλης κλπ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐπτὰ ἐτῶν τὰ θέλγητρά της εἶχον ὀλίγον τι ἀλλοιωθῇ, ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἐφαίνετο ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς, ὅποια ἦτο καὶ κατὰ τὴν πρώτην φασὶν καθ' ἣν τὴν εἶδον.

Ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἡ συγκίνησις, ἥτις μᾶς ἐκυριεύσει ἀμφοτέρους τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἣν ἀπὸ τοσούτου χρόνου ἐποθεύμεν. Ἡ χαρὰ μᾶς ἐπνίγε, μᾶς ἔκαμνεν ἐξω φρενῶν. Ἐβούτησα τὸν ἄρτον μου ἐντὸς τῆς φιάλης καὶ ἐκένωσα τὸν καφὲν εἰς τὸ χρηματοφυλάκιόν μου· ἐκείνη δὲ ἀφ' ἐτέρου, συνεσώρευεν ἐντὸς τῶν πινακίων τὰ δεκάλεπτα, καὶ ἔθετε τὰ τεμάχια τῆς σακχαρώς ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Τὰ σθεαρά πάθη δὲν εἶνε φλύαρά· σύντομος διάλογος ἤρκεσεν ὅπως συνδεθῶμεν, χωρὶς τὸ κοινὸν νὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

Προποιούμενος ὅτι ἀνεγίνωσκον τὴν διεύθυνσιν τοῦ πιλοκωλείου ἐντὸς τοῦ πύλου μου, τῇ ἐσύριξα ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ πύλου ἀσὲ ἀγαπῶ!

Προσποιουμένη καὶ ἐκείνη ὅτι ἐδοκίμαζε κύπελλον παντός, μοὶ ἀπήντησε· ἀσὲ ἀγαπῶ!

Μεθ' οὗτο εὐθὺς ἦλθον εἰς τὸ συμπέρασμα.

—Θὰ γίνῃς σύζυγός μου! αὐρίον εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὥρα δέκα παρὰ εἴκοσιν.

(Εἰς τὰς δέκα παρὰ εἴκοσιν εἶχον ἄλλην ἐργασίαν, ἀλλὰ τὴν ἐθυσίαζον διὰ μίαν φορὰν χάριν τῶν ἀταξιῶν τοῦ ἑρωτός μου).

Τὴν ἐπαύριον εὐρισκόμεν, παράφορος ἐκ πόντους,
ἀκριβῶς εἰς τὰς δέκα καὶ εἴκοσι, πρὶν τῇ συμβο-
ταχογράφῳ μου κ. Κρός.

Δεν έπαυον να τῷ συσσωρεύω ἐγκώμια διὰ τὴν φιλοκτηνίαν μου. καὶ ὅν χρόνον ἐκείνος προητοιμάζετο συμβολαίον.

— Εἶνε ξανθὴ! ὠρεῖα! χαριστάτη! μὲ χεῖρα βασιλίσσης! μὲ λαμπρὸν ὄσσε! μὲ γαρρυκτηριστικὰ λεπτότατα! — Τὴν ἀγαπῶ ἐπὶ ἐπτὰ ὄλα ἔτη.

Αἴφνης ὁ συμβολαιογράφος μὲ ἡρώτησε·

— Ποῖον εἶνε τὸ ἀνάστημά της;

— Ἡ ἀπλουστάτη αὐτὴ ἐρώτησις μ' ἐσύγχισε
καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἡγνόουν τί ν' ἀποκριθῶ.

— δὲν γνωρίζω.

— Πῶς! Δὲν γνωρίζετε! Τὴν ἀγαπήσατε ἐπὶ τὰ ἔτη καὶ ἀγνοεῖτε τὸ ἀνάστημά της;

— Εἶνε ἡ ἀλλήθεια καθαρὰ· πάντοτε τὴν ἐβλεπον
καθημένην ἐν τῷ λογιστικίῳ της... ὁπλαδὴ μέχρι
τῆς ὁσφύος.

— Ἀλλὰ δὲν συντηρήθητε τὸ ὑλῆχιστον .. εἰς περίπικτον, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰ λουτρόα;

— Εἰς κανέν ἄλλο μέρος εἰμὶ μόνον εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της... καὶ εἰμαι τόσον ἀκριβὴς εἰς ὅλα, τόσον κανονικῶς ζω, ὥστε οὐδέποτε ἡδυνήθηκα ν' ἀφιερῶσω διὰ τὸν ἀγγελὸν μου ἄλλην τινα ὥραν, πλὴν τῶν ἐνδεκα καὶ πέντε μέχρι τῆς μεσημβρίας παρὰ πέντε, ὅποτε τὴν εὕρισκον πάντ τε καὶ τὴν ἐγκατέλειπον καθημένην ἐν τῷ λογιστηρίῳ της.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ θύρα ἠνοιχθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον ἡ μνηστή μου.

Αἴφνης ἐξέβαλα κραυγὴν ρόμου καὶ ἔπιστα λιπό-
θυμος ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ ἄγγελος τῶν ὀνείρων μου εἶχε καὶ τὰς δύο του
κνήμας ἐκ ξύλου.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΟΝΑΡΧΙΑΙ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

B'. 'Αστυρία.

Ἡ Μοναρχία αὕτη, ἥς ἡ ἀρχὴ βυθίζεται εἰς τὰ σκότη-
των πλέον μελανοχρωμένον αἰῶνα τῆς ἀρχαιότητος, ὑπῆρ-
ξεν ἡ μεγαλύτερα πασῶν τῶν συγχρόνων αὐτῆς, καὶ ἐπέ-
δρασεν ἐπὶ τοῦ ἀνατολικῷ κόσμῳ ὅσον εὐδαιμία ἄλλη διὰ
τοῦ ἰδιοφυῆς πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἀνέπτυξε. Πίσσον ἰσχυρὰ
καὶ μεγάλῃ ὑπῆρξε, καταδυναστεύει ἐκ τῶν δύο αὐτῆς πα-
τευουσῶν πόλεων, τῆς Νίνευς καὶ τῆς Βαβυλῶνος, ὧν τὰ
εἰρηπια καὶ σήμερον εἶναι ἐκπληττουσι διὰ τοῦ μεγάλου τῶν.

Περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς Ἀσσυριακῆς Μοναρχίας κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους, πολλὰ μυθῶδη λέγονται. Πολλοὶ ἐκτείνουσιν τὰ ὅρια αὐτῆς ἕκ τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου μέχρι τῶν Ἰνδιῶν. Ἄλλοι οὐκ ἐπὶ τῆς Ἀσσυρίας ἔσχευε πράγματι, κατὰ τινα ἐποχὴν, τὰ ὅρια ταῦτα· ἀπίθανον δὲ τὸ νομίζομεν, οὐχ ἤττον ὅμως, οὐδὲ ὥς βέλαιον δυνάμεθα νὰ τὴ παραδεχθώμεν. Ἰσως ἐπὶ τινος βασιλείας κατακτητοῦ, δι' ὀλίγον χρόνον, ἡ Ἀσσυρία τῆς ἰσχύος νὰ ἐξετάθῃ, τότεν μακρὰν, ἀλλὰ τοῦτο ἔν ἐστι λόγος διὰ νὰ πιστευθῇ, ὅτι ἡ Μεσόγειος θάλασσα καὶ ἡ

Ἰνδικὴ ὑπῆρχαν τὰ δύο ἀσφαλὴ καὶ σταθερὰ ὁρια τῇ
συρίας ἐπὶ γρόνους μακροῦς. Τὸ μόνον ἀλλήθες εἶ-ε, ὃ
αἰῶνας κάπως ἱστορικώτερος ἢ ἀσφαλὴς καὶ πραγ-
μ. ἐξουσία τῶν ἐν Ννευῇ ἐδρευόντων βασιλέων, ἐξετείνε-
ται ἀπασαν τὴν κοιλίαν τῶν ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγ-
ριδος πηγῶν μέχρι τῶν ἐκβολῶν των, προλαμβά-
νῃ τὴν Ἀσσυρίαν, Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν, Συριακὴν
ρίαν, Φοινίκην, Πάλαιστινὴν καὶ τὸ μέρος τῆς Ἀραβί-
ας παρὰ τὰς ἄκτας τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Αἱ γῶραι οὗται
ἀποτελοῦσιν ἑκατὸν 1,120,000 τετραγωνικῶν χιλιομέ-
τρων καὶ εἰς αὐτὰς κάλλισται τῆς Ἀσίας ἀπύκνη. Ὅπως
σχωμεν εἰς τοὺς ἀναγκάστους ἡμῶν ἰδεῖν εὐκρινῶς πε-
ριστοτικότητος τῆς μνημοευθείσης ἐκτάσεως, ἀρκεῖ
πῶμεν, ὅτι αὕτη ἴσουςται πρὸς τὴν τῆς Γερμανίας κα-
ταστάλιν λαμβανόμενον ὅμοιο, μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅ-
τι 1,120,000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα τῆς Ἀσσυριακῆς
ναρχίας συνίσταντο ἀπεκρίστικῶς ἐξ ἀγρῶν καὶ γυν-
των πεδιάδων, ποτιζομένων ἀφθόνως ὑπὸ δύο μεγίστων
ταμῶν καὶ δυνάμεων ἢ ἀποφέρουσιν ἑκατομμύρια λίαν
σπορὰν ἢν ἐλάμβανον, αἱ γῶραι τῆς Ἀσσυρίας καὶ
Γερμανίας περιλαμβάνουσιν ἐνδοτὴ περιότητι αὐτὰ
πλείστα ὅσα μέρη ἄγρια, ὀρεινὰ, δασώδη καὶ ἄγρια,
δὲν δύνανται νὰ κατοικηθῶσι, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξάρη τῶν χ-
αὐτῶν ποτῶν ἀπέχουσιν ἐκ τῆς ἀπαρμιλλοῦ γονιμότητος
λεκανοπέδιον τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος. Ἐν Ἀ-
σσυρίᾳ ἔσονται αὐτοκράτειραι τῆς κεντρικῆς. Βασίλει-
σιν ὁμοῦ 85 000 000 κατοικῶν, βελτίως καὶ ἡ Ἀσσυ-
ριακὴ Μοναρχία, ἐν ἐκτάσει γῆς ἴσῃ, ἀλλὰ ποτὶς γονιμότη-
τι ἥσσονα νὰ διατρέφῃ ἴσον τελευτήχιστον πληθυσμόν. Αἱ
ταῦτα αὐτῆς πρωτεύουσαι, ἡ Ννευή, ἴσους μείνηται πρὸς τὸ
δῶρον, καὶ ἡ Βαβυλὼν, μεγάλαιέτρα τῶν Παλαιοῦ, τὸ
ἀγρόντι κειμένην περὶ τοῦτο ἀμφιβολία. Ἄλ-λὰ καὶ
τῶν τεκμηρίων τούτων, πλεονεξία ἄλλαι περὶ τοῦτο ἔ-
χουσιν ἐνδείξεις. Καὶ ἐν πρώτοις, ἐκ τῶν Ἀγίων Γρ-
αφῶν ἀποδεικνύεται ἡ μεγίστη πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ τῆς
ἀσσυρίνης καὶ Συρίας, μολοντοί αἱ ἐπαρχίαι αὐταὶ
ὑπελείποντο τῆς Μεσοποταμίας κατὰ τὴν γονιμότητα
γῆ τοῦ Ἰσραὴλ μόνῃ, εἰς ἐκτασιν οὐχὶ μείζονα τῶν 50
τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, εἶχε πληθυσμόν 5 000 000
χθόνων, καὶ ἐγεννιῶντο αὐτῇ πολυπύρρην ἀλλὰ μικρὰ καὶ
κνύστα κατ' ὀφειμένην κρατείαν, τὸ τῶν Φιλιππίνων,
Μεσσοποταμίας, τοῦ Ἀμυγῶν, τοῦ Ἀμυγῶν, τῶν Ἀμμο-
νοῦν καὶ τῆς Φοινίκης, τὸ βασιλείον τῆς Συρίας κλπ.
ταῦτα ὁμοῦ, ἀποτελέσαντα ποτὲ τὸ Κράτος τοῦ Δαβὶδ
τοῦ Σολομῶντος, εἶχον πληθυσμὸν 15 - 20,000,000 ψυχ-
ῶν καὶ διετέλουν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τ-
αἰῶνας, ἂν τὸ θνήσκον σχεδὸν τοῦ Σολομῶντος, μέχρι
πρώτους τῆς Βαβυλωνίας. Τῶρ, ἀφ' ἧς ἡ Συρία ἦτο
πυκνῶς κατοικημένη, ἡ Ἀσσυρία καὶ Βαβυλωνία, αἱ
μεναι ἐκτὸς τῆς Ἀσίας, βελτίως δὲν ἦτο δυνατόν ν-
χωσι πληθυσμόν κατώτερον τῶν 30,000,000 τεύχε-
ων. Οὕτως, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν ἐλαττωσάμεν τοὺς ἀριθμοὺς
ρίσκοντες πάντες, ὅτι αἱ ὑπὸ τοὺς ἀσσυρίων μονάρχους
τελευτῶσι γῶραι δὲν ἦδύναντο νὰ κατοικηθῶσι ὑπὸ πλε-
ονώτερον τῶν 50,000,000 ἀνθρώπων. Σημειωτέον, ὅτι
σήμερον, ὅτε ἰσχυροὶ αἱ πεδιάδες τῆς Μεσοποταμίας
Ἀσσυρίας μεταβλήθησαν εἰς εὐρυτάτας στέππας ἀνε-
μίζ: καλλιεργεῖται, καὶ χορηγεῖσθαι μόνον εἰς τοὺς νομ-
ῶν Ἀραβίας καὶ Κοϊβρῶν, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν παλαιάν Ἀ-
σσυρίαν Μοναρχίαν γῶραι κατοικεῖνται ἔτι ὑπὸ 10,000
ψυχῶν. Οὐδενίᾳ ἄρα δύναται νὰ ὑπάρχῃ ὑπερβολὴ εἰς
ἀριθμὸν τῶν 50 ἑκατομμυρίων, ὅτι παρεδόχθημεν ὡς τὸν
πρώτον ὅσον τὸν πληθυσμὸν τῶν γεινῶν τούτων κατὰ
γρόνους τῆς ἀκμῆς τοῦ Κράτους τῶν Ἀσσυρίων.

Ἄλλ' ἐὰν δυνάμεθα νὰ υπολογίσωμεν κατὰ προσέγγ.
ἐ-ἰ ἐνδείξεων καὶ πιθανοτήτων στηριζόμενοι, τὸν κλ.
σμὸν τοῦ Κράτους τοῦτου τῆς ἀρχαιότητος, περὶ τῶν
δυν. αὐτοῦ εἰς οὐδεμίαν δυνάμεθ. νὰ πείθωμεν πιθανολογ.
"Ὅτι θὰ ἦσαν βεβιασὰ μέγιστα, οὐδεμίς ὑπάρχει ἀμφι-
λαμβάνομένης ὑπ' ὅψει τῆς θαυμασίας γονιμότητος τοῦ
φυτοῦ, ὅπερ μὲχρι σπινθαῆς ἦτο καλλιερηζόμενο, τῆς γι-
τταίας βιομηχανίας, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν Ν. νεῖ καὶ Βαθυ